

шіжтѣ часѣ. Александръ отишала въ крѣпость-
та, овладѣла ѿ на сила, и зела жената, дъ-
щерата Кантавлсова, и сичките мѡ вещи. То-
гава се вѣрнаха при Антиоха, който сѣделъ на
стола Александровъ, и мѡ се поклонили като
на царь. Антиохъ попыталъ Кантавлса, и ре-
кълъ: Колкото нѣща ти зе Евagriъ, зели си
ги. Той отвѣщала: сосъ твоѣта сила, о дер-
жавнѣйшій царю! зехъ ги, най паче и повече:
но много ти се молимъ, да ми дадешъ Анти-
оха да дойде при майка ми вѣстникъ съ мене,
защо го видѣхъ много юнакъ, и мѡдъръ въ
войската.

КАНТАВЛУСЪ СЕ ВРЖИЯ ПРИ КАНДАКИ.

Антиохъ повелила да отиде Александръ вѣст-
никъ при Кандаки. Прочее поклонилисе и два-
мата, и трѣгнаха да отидатъ камъ царицата.
Въ пътьжтѣ като се разговаряли, Кантавлсъ
рекълъ: повсичка вселенна по-мѡдъръ человекъ,
и по-юнакъ не самъ видѣла. Сосъ всака прав-
да Александръ царствѡва сичкіжтѣ свѣтъ, за-
щото има такива человекъ. Александръ за да
го испыта какво сѣрдце имала камъ него, ре-
кълъ мѡ: Имай ми вѣра брате Кантавлсе, за-
що много человекъ има при Александра по-до-
бри отъ мене. Первыо е Філонъ по-старыо, Фі-
ліппъ е, Селевкій, Птолемей, Антигонъ, и по-
диръ тѣхъ самъ и азъ Антиохъ, Кантавлсъ ре-
кълъ: видѣхъ ги и тѣхъ, но по-докъръ имамъ
тебе, нежели оныѣ сичките. Отистинна, ты си
достойна да царствѡвашъ сичкіжтѣ свѣтъ. То-
кава любовъ имамъ на тебе Господине Антиохе,